

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 7C/171/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414205369
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2015:5414205369.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave - Staré Mesto, Župné nám. 13, IČO: 00166073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajší súd dňa 27.09.2012 (pôvodne vedenou pod sp. zn. 5C/73/2012) sa žalobca voči žalovanej domáhal náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 442,56 eura, ktorá mala žalobcovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 772/2005 voči povinnému Q. O. tým, že tento súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní na vymoženie pohľadávky žalobcu voči povinnému, vzniknutej neplnením jeho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5770018.

Žalobu odôvodnil tým, že žalobca ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. 5770018) navrhol podaním spísaným procedurálnym postupom podľa ust. § 38 a nasl. zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „EP“), súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu voči povinnému Q. O. pre svoju pohľadávku vzniknutú neplnením jeho záväzku vyplývajúceho z danej zmluvy o úvere. Exekučnej veci bolo pridelené číslo EX 772/2005. Žalobca pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísal dňa 9/16/2010 (16.09.2010) a podal postupom podľa ust. § 44 ods. 8 EP exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Žalobca legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Nestalo sa to napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené EP, resp. Občianskym súdnym poriadkom (ďalej len „O. s. p.“). V tejto súvislosti poukázal na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o zmene súdneho exekútora, definujúcej dobu určenú na prijatie rozhodnutia, pričom prekročenie tejto doby je nutné s ohľadom na ochranu základných práv a slobôd kvalifikovať ako porušenie zákona a citoval ustanovenia § 44 ods. 7 EP platného od 01.09.2005 a § 44 ods. 8 EP platného od 01.12.2006. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas

potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (v skutočnosti súd nemá inú legálnu možnosť, než o návrhu len na základe posúdenia osoby nového exekútora rozhodnúť a teda do konania nevstupujú iné informačné podnety a nevykonáva sa dokazovanie), nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Ohľadne dôkazného bremena uviedol, že žalobca používa na označenie exekučnej veci všetky informácie, ktoré má k dispozícii a ktoré pozná. Exekučný súd neoznámil žalobcovi spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde.

Opísaný postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 7 EP, resp. od 01.12.2006 s ust. § 44 ods. 8 EP. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Žalobca sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 01.06.2011 o zmene súdneho exekútora (skutkový dej bol zavŕšený doručením uznesenia o zmene súdneho exekútora). Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Majetková škoda 175,- eur, ktorá by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu, predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov žalobcom spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- eur; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur; na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur.

Poukázal na zmysel právnej úpravy zmeny súdneho exekútora obsiahnutej v ust. § 44 ods. 8 EP, ktorým je zakotvenie možnosti zmeny exekútora na základe žiadosti najmä v snahe o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti v exekučnom konaní, ako aj o zabezpečenie ochrany oprávneného pri nečinnosti súdneho exekútora. Žalobca pristúpil k podaniu návrhu po strate dôvery k exekútorovi, najmä pre jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane oprávnených záujmov žalobcu (žalobca mal odôvodniteľné podozrenie vzniku škody na jeho strane). Keďže exekučný súd ostal aj po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať žalobca svojou aktivitou cieľenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov. To predpokladalo aktívnu systémovú správu pohľadávky žalobcom.

Uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa neho dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že nastanú účinky predpokladané ust. § 44 ods. 8 EP, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky a vystavil oprávnené záujmy žalobcu rizikám zániku povinného neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora, zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolvenčnej povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, čo vyvolalo u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných

podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, keď vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t. j. cca 663,88 eura. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadostučinenia uviedol konkrétne nálezy ústavného súdu. Žalobca uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 eura za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 663,88 eura za rok. V danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 258 dní! Žalobca postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „ZoZŠ“) a písomnou žiadosťou požiadal žalovaných o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaná však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Žiadal, aby súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom o základe veci tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín, pretože tento nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v uvedenom exekučnom konaní v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote a následne rozsudkom zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 175,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy 442,56 eura, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Uznesením z 11.04.2013 č. k. 5C/68/2012-34 (s ohľadom aj na procesný návrh žalovanej z 25.02.2013) tunajší súd ešte v štádiu pred nariadením prvého pojednávania spojil veci sp. zn. 5C/68/2012, 5C/69/2012, 5C/71/2012, 5C/72/2012, 5C/73/2012, 5C/74/2012, 5C/75/2012, 5C/76/2012, 5C/77/2012, 5C/78/2012, 5C/79/2012, 5C/81/2012, 7C/108/2012 a 7C/121/2012 z dôvodu rovnakého okruhu účastníkov, obdobných nárokov uplatnených z identických skutkových a právnych dôvodov na spoločné konanie, ktoré sa ďalej viedlo pod sp. zn. 5C/68/2012.

Následne tiež ešte pred začatím prvého pojednávania vo veci dňa 15.05.2013 súd uznesením č. k. 5C/68/2012-78 vylúčil na samostatné konanie veci, ktoré boli pôvodne evidované pod sp. zn. 5C/69/2012, 5C/71/2012, 5C/72/2012, 5C/73/2012, 5C/74/2012, 5C/76/2012, 5C/77/2012, 5C/78/2012, 5C/79/2012, 5C/81/2012, 7C/108/2012, 7C/121/2012 s tým, že ďalej sa budú viesť konania v týchto veciach pod pôvodnými spisovými značkami z dôvodov podrobne uvedených v danom uznesení, ktorých danosť bola zistená až po spojení týchto vecí a ktoré podľa názoru súdu mali za následok, že tieto veci sa na spojenie nehodili a nebolo možné v nich (na rozdiel od ostatných dvoch vecí, ktoré zostali naďalej spojené) meritórne rozhodnúť.

V súvislosti s postúpením tejto veci Okresnému súdu Námestovo, ktorému bola vec doručená 14.06.2013 rozhodol vo väzbe na vznesenú námietku žalobcu Krajský súd v Žiline uznesením z 28.08.2014 č. k. 10NcC/54/2014-51 tak, že na prejednanie a rozhodovanie danej veci (v tom čase vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 2C/30/2013) je miestne príslušný Okresný súd Dolný Kubín, ktorému bola vec doručená 17.12.2014.

Žalovaná sa k veci samej bližšie nevyjadрила. Akurát podaním z 13.01.2015 sa vyjadрила k znaleckému posudku č. 1/2014 vypracovanému Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave na základe objednávky žalobcu, na ktorý žalobca odkázal v tomto konaní podaním z 13.06.2014 s tým, že daný posudok je založený v spise tunajšieho súdu sp. zn. 4C/98/2012. Žalovaná o.i. daný posudok označila prinajmenšom za nedôveryhodný, zavádzajúci, jednostranný a nespôsobilý preukázať vznik a existenciu majetkovej škody žalobcu a žiadala naň neprihliadať. Poukázala na to, že pri jeho vypracovaní sa vychádzalo zo skutočností, ktoré boli zistené z podkladov poskytnutých žalobcom, kontrolovaných len po formálnej stránke, pričom vecná stránka obsiahnutá v ekonomických a účtovných výstupoch je garantovaná poskytovateľom informácií - žalobcom. V tejto súvislosti tiež uviedla, že žalobca aj v samotnej žalobe uvádza nesprávne údaje či už ohľadom dĺžky lehoty, v ktorej mal súd rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora. Predmetom posudku nebolo určiť, či v konkrétnom konaní došlo, resp.

nedošlo k pochybeniu exekučného súdu, nakoľko táto otázka je predmetom dokazovania v samotnom súdnom konaní. Žalobcom namietaný úradný postup exekučného súdu nie je v jednotlivých konaniach identický. Znalecký posudok je len prepočtom nepreukázaných a žalobcom tvrdených sumárnych údajov a tvrdení (výstupov žalobcu) na počet žalôb, čo je neprípustné a nespôsobilé jednoznačne určiť, ktorý konkrétny úradný postup spôsobil ktorú konkrétnu škodu. Škoda je tak stále výlučne paušálnou bez dopadu na konkrétne jednotlivito uplatnené nároky.

Vo veci súd nariadil pojednávanie na deň 26.01.2015 o 10.00 h, na ktoré sa nedostavili volaní zástupca žalobcu a žalovaná napriek riadne vykázanému doručeniu (obom bolo predvolanie doručené 08.01.2015). Žalovaná svoju neúčast' neospravedlnila. Zástupca žalobcu požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania e-mailom doručeným súdu 23.01.2015 (piatok) o 15.34 h, teda po pracovnom čase, ktoré bolo zaevidované podateľňou súdu až v nasledujúci pracovný deň - pondelok, t.j. v deň pojednávania 26.01.2015 o 7.51 h). Zrušenie pojednávania žiadal z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky. Požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že v tomto konaní súdu zaslal návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, o ktorom návrhu musí súd rozhodnúť písomným uznesením, voči ktorému je odvolanie prípustné. Ďalej v súvislosti s návrhom na zrušenie nariadeného pojednávania uviedol, že mu doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov tunajšieho súdu a v prípade, že by bolo rozhodnuté o ich nevyvylúčení, má záujem sa proti tomuto rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd SR, pretože týmto postupom dôjde k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Ďalej sa v ňom podrobnejšie vyjadroval k otázke dôvodnosti ním tvrdenej objektívnej námietky porušenia nestrannosti. Napokon v jeho závere uviedol, že predkladá návrh na doplnenie dokazovania, keď žalobca zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslí výšku vzniknutej škody, v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaná. Vypracovaný znalecký posudok, po jeho vyhotovení predložia súdu, pričom žiada, aby o obsah tohto znaleckého posudku bolo doplnené dokazovanie vykonané v tomto konaní.

Súd ešte pred otvorením pojednávania e-mailom odoslaným zástupcovi žalobcu 26.01.2015 o 10.02 h tomuto oznámil, že vyššie uvedený návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov neakceptuje s tým, že nie je pravdivé jeho tvrdenie, že by mu doposiaľ nebolo doručené uznesenie krajského súdu o vylúčení/nevyvylúčení sudcov tunajšieho súdu, nakoľko uznesenie Krajského súdu v Žiline zo 17.01.2013 č. k. 6NcC/5/2013-21, ktorým bolo rozhodnuté, že vo veci konajúci sudca nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania danej veci, mu bolo doručené už dňa 12.02.2013, ktorým dňom nadobudlo právoplatnosť.

Na pojednávani súd v súlade s predchádzajúcim oznámením zaslanom zástupcovi žalobcu rozhodol o nevyhovení jeho žiadosti o zrušenie nariadeného pojednávania a vo veci s poukazom na § 101 ods. 2 O. s. p. konal a na základe vykonaného dokazovania rozhodol v neprítomnosti zástupcu žalobcu a žalovanej.

V danom prípade totiž všetky námietky, pre ktoré žalobca (jeho zástupca) žiadal zrušiť nariadený termín pojednávania považoval za nedôvodné.

Pokiaľ ide o ním tvrdené nedoručenie rozhodnutia krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov tunajšieho súdu, ide vyslovene o nepravdivé tvrdenie, nakoľko ako už súd uviedol o danej otázke vo vzťahu k zákonnému sudcovi danej veci (v tom čase vedenej pod sp. zn. 5C/73/2012) bolo právoplatne rozhodnuté a dané rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo 17.01.2013 č. k. 6NcC/5/2013.21, ktorým nebol vo veci konajúci sudca vylúčený z jej pojednávania a rozhodovania, bolo doručené zástupcovi žalobcu 12.02.2013. Nebolo tvrdené, tobôž preukázané, že by po danom rozhodnutí mal zástupca žalobcu podniknúť nejaké následné kroky, o ktorých sa zmieňoval v podaní z 23.01.2015.

K uvádzanému „nerozhodnutiu“ o návrhu na prerušenie konania, súd uvádza, že obsahom spisu nie je žiadny procesný návrh zástupcu žalobcu na prerušenie tohto konania (z podania zástupcu žalobcu z 23.01.2015 nevyplývajú ani bližšie časové súvislosti, kedy mal takýto návrh podávať a jeho konkrétne zdôvodnenie). Takže súd ani nemohol o takom (neexistujúcom, resp. súdu nedoručenom) procesnom návrhu rozhodovať.

K žiadanému doplneniu dokazovania znaleckým posudkom, na ktorý mal žalobca zadať objednávku, súd uvádza, že z daného podania nevyplýva, že by vo vzťahu k danej veci si mal žalobca skutočne objednať (a kedy sa tak malo stať) nejaký (a na zodpovedanie akých konkrétnych odborných otázok) znalecký posudok, ktorý by mal byť v štádiu rozpracovania. Z ďalšej časti jeho podania skôr možno usudzovať, že sa tak má týkať iných žalôb žalobcu (označovaných ako ISTINA RS). Preto súd takýto neurčitý a nepreukázaný návrh na doplnenie dokazovania zamietol.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca pred podaním žaloby podal na MS SR v žalobe uvádzanú písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie uplatneného nároku podľa § 15 ods. 1 ZoZŠ a že na jej podklade nedošlo ku dňu rozhodnutia súdu čo i len k čiastočnému uspokojeniu žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy. Keďže už od podania žaloby do rozhodnutia súdu uplynula podstatne dlhšia lehota ako 6 mesiacov, súd aj v záujme hospodárnosti konania nepotreboval za potrebné zisťovať, kedy konkrétne bola taká žiadosť podaná, keďže nepochybne táto bola podaná ešte pred podaním žaloby a od jej podania už uplynula 6-mesačná lehota, mohol sa už žalobca (v čase, kedy súd vo veci rozhodol) domáhať uspokojenia uplatneného nároku na súde (súd v čase vydania rozhodnutia už nemohol z predčasného uplatnenia nároku žalobcom na súde pred uplynutím 6-mesačnej lehoty vyvodzovať nejaké procesné dôsledky).

Z exekučného spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 1Er/1004/2008, ktorý bol pôvodne vedený na tunajšom súde pod sp. zn. 10Er/563/2005, ktorému zodpovedá vec vedená pred súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Rišianom pod sp. zn. EX 772/2005 (práve touto spisovou značkou žalobca definoval exekučné konanie, v ktorom malo dôjsť k ním tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu tunajšieho súdu) vyplýva, že dňa 23.11.2005 požiadal súdny exekútor JUDr. Jozef Rišian o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ku ktorému pripojil návrh terajšieho žalobcu na vykonanie exekúcie zo dňa 25.10.2005, doručený danému súdnemu exekútorovi 04.11.2005, v ktorom bol ako povinný označený Q. O. a ku ktorému bol pripojený ako exekučný titul notárska zápisnica a zmluva o úvere č. 5770018. Vo veci bolo tunajším súdom udelené poverenie 24.11.2005. Dňa 20.09.2010 bolo na tunajší súd doručené podanie - návrh na zmenu exekútora zo strany žalobcu datovaný k 16.09.2010, ktorý bol postúpený Okresnému súdu Námestovo, kde sa už v tom čase nachádzal predmetný exekučný spis a daný návrh mu bol doručený 01.10.2010. Okresný súd Námestovo uznesením z 01.06.2011 č. k. 1Er/1004/2008-31, právoplatným 07.05.2012, vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu vedenú na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 1Er/1004/2008 (pôvodná sp. zn. 10Er/563/2005) v celom rozsahu zastavil a návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť po tom, ako bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.04.2012 č. k. 21CoE/58/2012-50.

Podľa § 3 ods. 1 ZoZŠ v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. ZoZŠ vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1, 2 ZoZŠ štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 ZoZŠ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonných rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia týchto troch podmienok: 1) existencia škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch), 2) nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3) príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Uvedené predpoklady musia byť naplnené súčasne (kumulatívne), teda v prípade absencie (nepreukázania) ktoréhokoľvek z nich, nemožno hovoriť o vzniku zodpovednosti za škodu.

Zákon neobsahuje vyčerpávajúcu definíciu pojmu nesprávny úradný postup. Podľa obsahu tohto pojmu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup spravidla nemožno v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Za nesprávny úradný postup sa však podľa výslovného znenia § 9 ods. 1 ZoZŠ považuje (aj) porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

ZoZŠ nedefinuje ani pojem škody a preto je ho potrebné vykladať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka - „OZ“ (§ 25 ods. 1 ZoZŠ odkazujúci v odkaze pod čiarou pod č. 12 na uvedený zákon) ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového, predovšetkým peňažného plnenia. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk (§ 17 ods. 1 ZoZŠ - obdobne § 442 ods. 1 OZ). Skutočná škoda predstavuje ujmu znamenajúcu zmenšenie, zničenie, stratu, zníženie, resp. iné znehodnotenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou, predstavujúcou majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu, ak je to možné. Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech - zmarené zväčšenie alebo rozmnoženie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, k čomu nedošlo práve (výlučne) v dôsledku škodnej udalosti v dôsledku žalobcom vytýkaného nesprávneho úradného postupu.

Príčinná súvislosť je daná, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nesprávneho úradného postupu nevznikla. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti, ktorá je skutkovou otázkou, treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala (skúmanie vecnej súvislosti príčiny a následku).

Jediným dôvodom, ktorým žalobca odôvodňoval nesprávnosť úradného postupu exekučného súdu v dotknutých exekučných konaniach bolo „nedodržanie 30-dňovej lehoty“ podľa § 44 ods. 8 EP (v znení účinnom od 01.12.2006), resp. § 44 ods. 7 EP (v znení účinnom od 01.09.2005). Nesprávny úradný postup v tomto prípade mal teda spočívať v porušení povinnosti súdu urobiť úkon v zákonom ustanovenej lehote, resp. v zbytočných prietahoch v konaní.

Podľa ust. § 44 ods. 7 EP účinnom v čase začatia daného exekučného konania, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Vykonaným dokazovaním súd nemal preukázať že by v príčinnej súvislosti s nerozhodnutím o zmene súdneho exekútora v zákonnej 30-dňovej lehote vznikla žalobcovi škoda v žalovanej alebo nižšej sume. Je potrebné poukázať na to, že až do právoplatnosti rozhodnutia o zmene súdneho exekútora je v zásade exekútor, ktorý bol doposiaľ poverený vykonávaním exekúcie, povinný vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k vymoženiu vymáhanej pohľadávky. Táto jeho povinnosť končí až po tom, ako dôjde k právoplatnej zmene súdneho exekútora (ak by súd návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel), resp. právoplatným zastavením exekúcie (ako sa tak stalo v predmetnej exekučnej veci). Samotné podanie žiadosti o zmenu súdneho exekútora nemá žiadne priame dôsledky na povinnosti (doterajšieho) exekútora vo vzťahu k jeho povinnostiam „postarať sa o vykonanie exekúcie“ spôsobom ustanoveným zákonom (§ 46 EP). Z exekučného spisu nevyplýva, že by v danom exekučnom konaní došlo k povoleniu odkladu exekúcie (dokonca ani procesný návrh v takomto smere nebol podaný), ktorá

skutočnosť by ako jediná bránila vo vykonávaní úkonov exekučnej činnosti. Nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora tak nemohlo mať vplyv na vykonávanie exekúcie, ani na čas jej trvania. Medzi namietaným postupom súdu a údajnou (žalobcom tvrdenu) škodou tak nemôže existovať príčinná súvislosť.

Už len z toho dôvodu nemôže byť daná zodpovednosť žalovanej za škodu, hoci Okresný súd Námestovo ako príslušný exekučný súd o žiadosti žalobcu na zmenu súdneho exekútora, ktorá mu bola doručená 01.10.2010, rozhodol s 8-mesačným odstupom od jej doručenia, keď súčasne tým istým rozhodnutím vyhlásiac exekúciu za neprípustnú exekučné konanie zastavil. Z exekučného spisu vyplýva, že exekučný súd po doručení návrhu na zmenu súdneho exekútora opätovne pristúpil k skúmaniu otázky prípustnosti vedenej exekúcie a následne po dôjdení k záveru, že táto prípustná nie je, začal vykonávať úkony smerujúce k jej zastaveniu. Z uvedeného pohľadu by akékoľvek rozhodnutie o navrhovanej zmene súdneho exekútora (ak by mu exekučný súd vyhovel alebo by ho zamietol) nemalo praktické dôsledky pre žalobcu, keďže od udelenia poverenia na vykonanie exekúcie do podania návrhu na zmenu súdneho exekútora uplynulo takmer 5 rokov, počas ktorých (vychádzajúc z postupu žalobcu) nedošlo zrejme ani k čiastočnému vymoženiu vymáhanej pohľadávky. Od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora do vydania rozhodnutia o zastavení exekučného konania pritom uplynulo „iba“ 8 mesiacov, pričom po právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekučného konania definitívne „padla“ pre žalobcu ako oprávneného z exekučného konania možnosť potencionálneho vymoženia vymáhanej pohľadávky v rámci daného exekučného konania, v rámci ktorého inicioval zmenu súdneho exekútora.

Pre nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi žalobcom namietaným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody (ak by vôbec v danej situácii mohla žalobcovi vzniknúť nejaká škoda, ktorú súd v žiadnej výške preukázanú nemal), súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Súd nepovažoval pre rozhodnutie vo veci za potrebné oboznamovať sa so znaleckým posudkom, na ktorý zástupca žalobcu odkázal v podaní z 13.06.2014 s tým, že daný posudok je založený v spise tunajšieho súdu sp. zn. 4C/98/2012 a ku ktorému sa vyjadrila aj žalovaná. Takýto dôkaz, ktorý mal podľa žalobcu slúžiť výlučne na preukázanie výšky škody súd totiž považoval za nadbytočný, keďže výškou škody by bolo na mieste sa zaoberať vtedy, ak by súd dospel k záveru o splnení aj ostatných zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu. V prejednávanej veci ako už bolo uvedené súd nemal vôbec preukázanú existenciu príčinnej súvislosti medzi žalobcom namietaným nesprávnym úradným postupom a ním tvrdenu škodou.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, ktorú žalobca požadoval priznať výlučne v peniazoch, súd jej priznanie nepovažoval za dôvodné, nakoľko pre jej priznanie neboli splnené predpoklady stanovené v hypotéze ust. § 17 ods. 2 ZoZŠ, ktoré priznanie takéhoto nároku podmieňuje tým, že samotné konštatovanie porušenia práva by nebolo dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a súčasne že by nebolo možné túto nemajetkovú ujmu uspokojiť inak.

O trovách konania súd rozhodol tak, že žalovanej ako úspešnej účastníčke, ktorej by inak za použitia § 142 ods. 1 O. s. p. prináležalo právo na náhradu účelne vynaložených nákladov súvisiacich s týmto konaním, právo na ich náhradu nepriznal, pretože žalovaná si v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy neuplatnila a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanej v rámci tohto konania vznikli nejaké trovy v konkrétne zistiteľnej výške.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolaie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).